TALES of the SEVEN SEAS

KORT 1. SAL

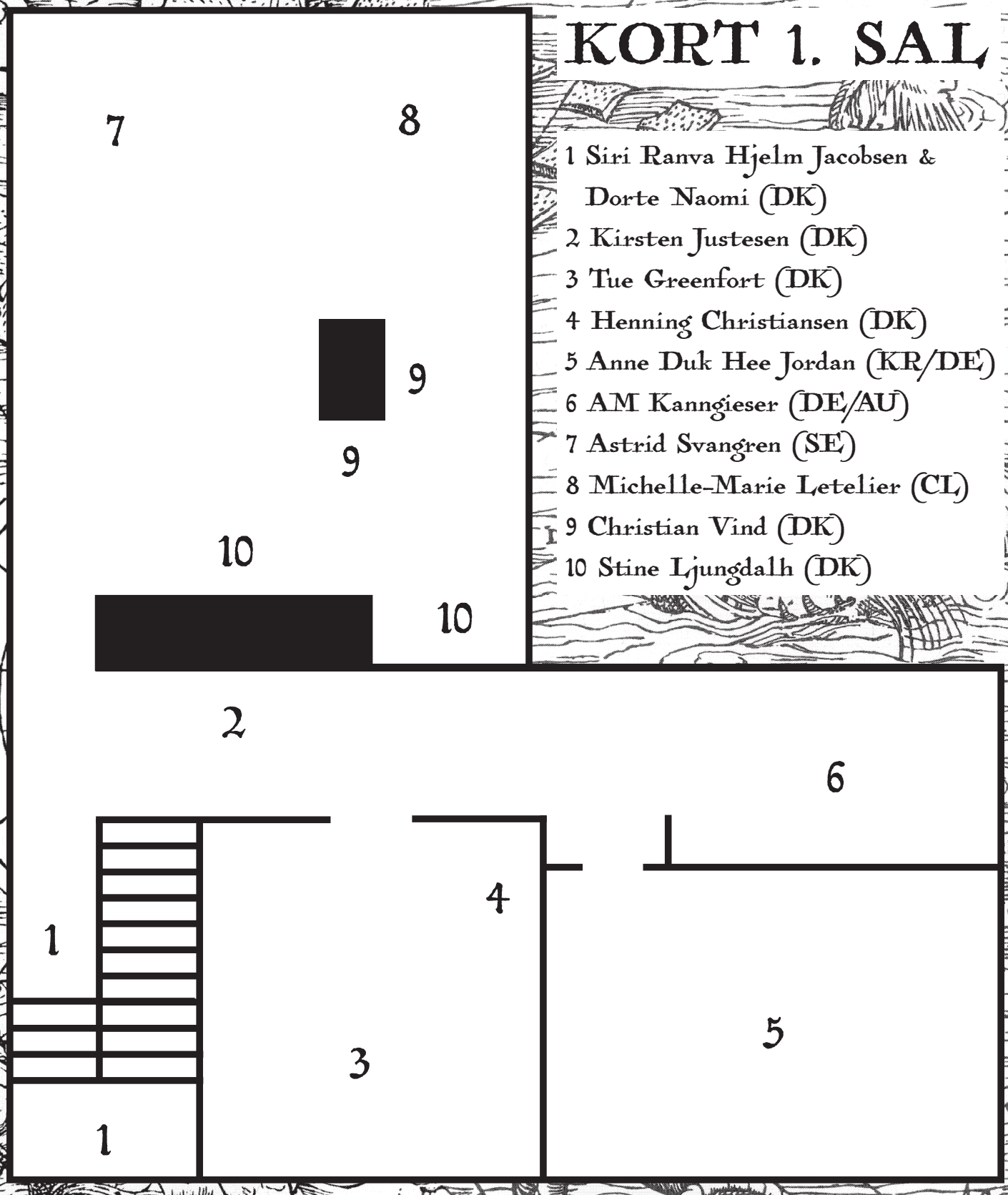

1 Siri Ranva Hjelm Jacobsen & Dorte Naomi (DK)
2 Kirsten Justesen (DK)
3 Tue Greenfort (DK)
4 Henning Christiansen (DK)
5 Anne Duk Hee Jordan (KR/DE)
6 AM Kanngieser (DE/AU)
7 Astrid Svangren (SE)
8 Michelle-Marie Letelier (CL)
9 Christian Vind (DK)
10 Stine Ljungdalh (DK)

1 Siri Ranva Hjelm Jacobsen & Dorte Naomi (DK)

"Det bliver sværere, søster. Jeg er ikke længere mig selv. De fylder mig hver dag med noget væsenløst og fremmed, de propper det i mig. Er det en form for hævn? Skriv snart og fortæl mig en historie. M." Sådan begynder brevvekslingen mellem Middelhavet og Atlanterhavet i kortromanen **Havbrevene** fra 2017, som er blevet til i et tæt samarbejde mellem forfatteren Siri Ranva Hjelm Jacobsen og billedkunstneren Dorte Naomi. I lighed med havenes fortrolige dialog veksler fortællingen organisk mellem ord og billeder og udgør tilsammen et helstøbt lille kunstværk.

Som korrespondancen skrider frem, udfoldes en alternativ skabelsesberetning, set fra havenes synspunkt og tidsregning. I begyndelsen var jordkloden dækket af vand, men da landmasserne brød frem, blev havene på smertelig vis skilt ad. For igen at mødes skaber havene de første organismer, der med tiden søger op på land og udvikler sig til alverdens livsformer, heriblandt mennesket, der af havene omtales som "krybene". Oprindeligt var planen, at livsformerne skulle agere beholdere for vandets rejse over landjorden, så havene – langsomt, men sikkert – kan blive genforenet og atter lægge sig over jorden som en fuldendt spejlkugle. Havene får dog hjælp fra uventet kant, da krybenes udvikling og uforudsete adfærd er årsag til forandringer af klimaet, der hjælper planen på vej, som der afsluttende står i et af de første breve: "P.S. Nyt fra søster i Arktis – det skrider frem!"

I et krydsfelt mellem myte, sagn og samtidskritik introducerer **Havbrevene** således et oceanisk perspektiv, der på poetisk og foruroligende vis hudfletter vores antropocentriske verdensopfattelse. For snarere end et centrum er vi mennesker måske blot at betragte som en fejlbehæftet parentes i planetens historie. På udstillingen præsenteres uddrag af brevvekslingen sammen med et udvalg af de originale linoleumstryk samt helt nye grafiske værker, skabt til lejligheden.

'It's getting harder, sister. I'm no longer myself. Each day they fill me with a strange uncreaturelike substance, they stuff me with it. Is it a form of revenge? Write soon and tell me a story. M.' This is how an exchange of letters between the Mediterranean and the Atlantic Ocean begins in the short novel ***Havbrevene ('The Sea Letters')*** *from 2017, created in close collaboration between writer Siri Ranva Hjelm Jacobsen and artist Dorte Naomi. Like the intimate dialogue between the two seas, the narrative alternates organically between words and images, joining them to form a perfectly unified little work of art.*

As the correspondence progresses, an alternative creation story unfolds, seen from the point of view of the oceans and their reckoning of time. In the beginning, the globe was covered with water, but when the land masses emerged, the oceans were painfully separated. In order to meet again, the oceans created the first organisms that eventually ventured up on dry land and evolved into all sorts of life forms, including humankind, whom the oceans refer to as 'the creeps'. Originally, the plan was for life forms to act as vessels for the water's journey over land, so that the oceans could – slowly but surely – be reunited and once more cover the earth like a complete, perfect mirror ball. The oceans, however, get help from an unexpected source when the evolution and unforeseen behaviour of the creeps brings about climate change that help the plan along, as is indicated by the conclusion to one of the first letters: 'P.S. News from our Arctic sister – we're getting somewhere!'

Occupying a field where myth, legend and social criticism intersect, ***Havbrevene*** *thus introduces an oceanic perspective that punctures and lambasts our anthropocentric worldview with poetic and disturbing poignancy. Rather than the centre of all things, we humans may simply be seen as a flawed footnote in the history of the planet. The exhibition presents excerpts from the correspondence alongside a selection of the original linoleum prints as well as new graphic works created especially for the occasion.*

Tekstuddrag fra kortromanen **Havbrevene**, 2017 / *excerpts from the short novel* ***Havbrevene ('The Sea Letters')****, 2017*

Det store sorte, 2022
Linoleumstryk / *linoleum print*, 100 × 52 cm

Daidalos, 2017
Linoleumstryk / *linoleum print*, 26 × 20 cm

Blomstens øje, 2017
Linoleumstryk / *linoleum print*, 26 × 20 cm

Water body, 2017
Linoleumstryk / *linoleum print,* 26 × 20 cm

Resurrection, 2017
Linoleumstryk / *linoleum print*, 26 × 20 cm

Plankton, 2017
Linoleumstryk / *linoleum print*, 26 × 20 cm

Konkylie, 2017
Linoleumstryk / *linoleum print*, 23 × 29 cm

Vi bliver en mor, 2022
Linoleumstryk / *linoleum print*, 77 × 56 cm

2 Kirsten Justesen (DK)

Siden 1960'erne har Kirsten Justesen markeret sig som en pioner inden for dansk kunst gennem en feministisk og konceptuel nytænkning af det traditionelle skulpturbegreb. Rundet af avantgarde-bevægelsens kunstbegreb er det ikke alene det skulpturelle objekt, der optager Justesen, men også dets omgivelser og omstændigheder, som hun undersøger og formgiver i et bredt spænd af medier, altid med en betoning af tid, handling og proces.

I tråd med sit undersøgelsesfelt har Justesen ved flere lejligheder kortlagt forskellige sagsforhold af både fysisk og formel karakter, og værkserien **MAPPING SKAGEN # 1 – Horisont 56°3'37"N, 12°4'8" E** indskriver sig i dette spor. Under et ophold i Skagen i sommeren 2020 har hun hver dag, tolv dage i træk, fotograferet havet fra nøjagtigt samme position. Indfanget gennem den serielle fastfrysning af øjeblikke rettes opmærksomheden mod havet og himlens konstante foranderlighed, men på samme tid dokumenteres helt råt den massive mængde af skibe, der dagligt passerer Grenen. Som et langt spektakulært bånd fylder de op i horisonten med deres last af mennesker, råstoffer, forbrugsgoder og komponenter til produktion.

Fremfor entydige læsninger tilbyder værket med sin nøgterne registrering af dette eksakte geografiske punkt et koordinatsæt for både kontraster, forskydninger og forbindelseslinjer, der udvider kortlægningens spænd i tid og rum; fra Skagenmalernes realistiske og farverige skildringer af naturen og fiskerenes dagligdag på stedet i forrige århundrede til nutidens globale forsyningskæder og maritime kapitalisme.

Since the 1960s, Kirsten Justesen has distinguished herself as a pioneering figure in Danish art through a feminist and conceptual rethinking of the traditional concept of sculpture. Rounded by the avant-garde movement's concept of art, Justesen is not only interested in the sculptural object, but also its surroundings and circumstances. These she examines and shapes in a wide range of media, always with an emphasis on time, action and process.

In line with her field of study, Justesen has on several occasions mapped out different interrelationships between various elements, exploring aspects of a physical and formal nature alike. The work series ***MAPPING SKAGEN # 1 – Horizon 56°3'37"N, 12°4'8" E*** *inscribes itself in this body of works. During a visit to Skagen in the summer of 2020, she photographed the sea from exactly the same position every day, twelve days in a row. Captured through the serial freezing of moments in time, attention is drawn to the ceaseless changeability of the sea and sky, while simultaneously offering direct, overt documentation of the huge quantities of ships passing through these waters every day. Like a long spectacular band, they fill out the horizon carrying their cargoes of people, raw materials, consumables and components for production.*

The work offers no unambiguous readings. Rather, its sober registration of this exact geographical point presents a set of coordinates that encompass contrasts, displacements and connecting lines, expanding the range of this mapping in time and space; from the Skagen Painters' realistic and colourful depictions of nature and the everyday lives of fishermen back in the nineteenth century to our present day with its global supply chains and maritime capitalism.

MAPPING SKAGEN # 1 – Horisont 56°3'37"N, 12°4'8" E, 2020
Pigment print på Baryta, serie af 12 / *pigment print on Baryta, series of 12*
23,5 × 32,5 cm

3 Tue Greenfort (DK)

Spredt rundt på gulvet fremstår Tue Greenforts skulpturelle dolkhaler på én gang sært forstenede og uhyre livagtige. Dolkhalen hører til blandt de ældste dyr på jorden og betegnes som et levende fossil, da den evolutionært ikke har forandret sig de sidste 400 millioner år. Således repræsenterer dette fascinerende maritime væsen et svimlende spænd i tid og minder om, at alt liv stammer fra havet, men kobler sig tillige til aktuelle miljømæssige spørgsmål, i og med at bestanden af dolkhaler er under pres som følge af menneskelige aktiviteter.

Håndstøbt i beton, der indeholder industrielt flyveaske, et skadeligt restprodukt fra kulkraftværker, inkarnerer skulpturerne, hvordan det mikro- og makroskopiske er dybt forbundet i den industrielle påvirkning af vores økosystemer. Mens dolkhalen tidligere har rangeret lavt i den vestlige kulturs agtelse og artshierarki, er den i dag – paradoksalt nok på grund af sin status som nært truet – blevet genstand for stor interesse, da dens blod er en uundværlig komponent i medicinalindustrien.

Foruden skulpturerne vises serien **Tilapia**, navnet på en oldgammel fisk, der også kan betragtes som et levende fossil. Værket udspringer af Greenforts research ved Victoriasøen i Tanzania, der siden 1950'erne er blevet bragt i ubalance af fiskeindustrien og udsætningen af invasive arter, som har medført, at Tilapia-stammen nu er helt forsvundet fra søen. Trykt 1:1 på rispapir bærer de sorte aftegninger af fiskene præg af arkivalier eller retsmedicinske fingeraftryk, der vidner om et slægtskab mellem skønhed og barbari, kolonialisme, organisk ornamentik og forbrydelse.

I de to værkserier retter Greenfort vores opmærksomhed mod, hvordan nødvendigheden af biodiversitet og beskyttelse af naturlige habitater i dag indskriver sig i komplekse interessekonflikter, der kalder på en gentænkning af forholdet mellem menneske og natur.

Scattered around the floor, Tue Greenfort's sculptural horseshoe crabs look strangely petrified, yet immensely lifelike. One of the oldest types of animals on earth, the horseshoe crab is described as a living fossil because it has remained, in evolutionary terms, unchanged in the last 400 million years. Thus, this fascinating maritime creature represents a dizzying span of time, reminding us that all life originates from the sea. At the same time it has a direct connection to present-day environmental issues insofar as horseshoe crab populations are under pressure as a result of human activities.

Cast by hand in concrete that contains industrial fly ash, a harmful residual product from coal-fired power plants, the sculptures embody how the microscopic and the macroscopic are deeply intertwined in the impact of human industries on our ecosystems. While the horseshoe crab has previously ranked low in the esteem and species hierarchy of Western culture, it has now – due to its status as near-endangered – become the subject of great interest as its blood is an indispensable component for the pharmaceutical industry.

*The sculptures are supplemented by the series **Tilapia**, which takes its name from an ancient type of fish that can also be considered a living fossil. The series stems from Greenfort's research at Lake Victoria in Tanzania: since the 1950s, the balance of the lake has been increasingly disturbed by the fishing industry and the release of invasive species, which has led to the Tilapia species having now completely disappeared from the lake. Printed 1:1 on rice paper, the black imprints of the fish are reminiscent of archival pieces or forensic fingerprints, testifying to a kinship between beauty and barbarism, colonialism, organic ornamentation and crime.*

In the two series, Greenfort calls our attention to how the necessity of safeguarding biodiversity and the protection of natural habitats is today inscribed in complex conflicts of interest that call for a rethinking of the relationship between man and nature.

Horseshoe Crab, 2017
Beton / *concrete*
Hver / *each*: 16 × 32 × 70,5 cm
Courtesy: kunstneren og König Galerie / *the artist and König Galerie*, Berlin / London / Seoul

Tilapia, 2017
Blæk på papir / *ink on paper*
Hver / *each*: 70 × 50 / 50 × 70 cm
Courtesy: kunstneren og König Galerie / *the artist and König Galerie*, Berlin / London / Seoul

4 Henning Christiansen (DK)

Komponisten og billedkunstneren Henning Christiansen var en central skikkelse både inden for udviklingen af musikretningen Ny enkelhed og Fluxus-bevægelsen, der i 1960'erne flyttede fokus fra kunstens traditionelle objekt til det procesorienterede værk i et forsøg på at nedbryde skellet mellem kunst og liv. Ofte indgik hans musik i interdisciplinære og kollektive værksammenhænge, hvor musik, billedkunst og optræden smelter sammen.

Christiansens produktion spænder over flere hundrede opusser, der stilistisk udviklede sig fra stramme minimalistiske kompositioner til nyromantiske musikstykker, men altid med en konceptuel ide som bærende princip. Op gennem 1970'erne begyndte naturen og dens lyde at spille en stadig større rolle i hans arbejde, hvilket også gør sig gældende i værket **Den vandrende stemme** fra 1991. Optaget på Møn og med lyden af bølgeslag som underliggende musikalsk puls vandrer Christiansen langs strandbredden, hvor han med faste intervaller gør holdt, tager et partitur frem og syngende beskriver sine umiddelbare omgivelser – havet, himlen, vinden, skoven … De repetitive benævnelser af de velkendte naturfænomener giver værket en semiotisk dimension, mens udsigelsens nærmest manende karakter tilføjer en grad af mystik, som er det en påkaldelse af det værendes urgrund.

Med værket giver Christiansen på karakteristisk anti-elitær vis udtryk for en opfattelse af musik som en tidsbaseret hændelse i hverdagen, der her kombineres med ideen om landskabet som en egenartet og udstrakt klangbund, der forener. Eller som han selv har formuleret det, er "havet og hjerteslaget (…) det, der forbinder os. Sproget er vores sender".

The composer and visual artist Henning Christiansen was a central figure in the development of the New Simplicity movement in music as well as within the Fluxus movement, which in the 1960s shifted the focus away from the traditional art object to process-oriented works in an effort to break down the divide between art and life. His music often formed part of interdisciplinary and collective contexts where music, visual art and performance merge.

Christiansen's production spans several hundred opuses which saw a stylistic development from tight minimalist compositions to neo-romantic pieces of music, always with a firm conceptual idea as their guiding principle. Up through the 1970s, nature and its sounds began to play an increasingly important role in his work, as is evident in ***The Wandering Voice*** *from 1991. Recorded on the island of Møn with the sound of waves as an underlying musical pulse, the work features Christiansen walking along a beach where he stops at regular intervals, takes out a score and, singing, describes his immediate surroundings – the sea, the sky, the wind, the forest … The repetitive namings of familiar natural phenomena imbue the work with a semiotic dimension while the chant-like song introduces a mystical feel, as if the artist's utterances were an invocation of the primordial foundations of being.*

With the work, Christiansen conveys his typically anti-elitist perception of music, presenting it as a time-based event in everyday life, combined here with the idea of the landscape as a unique and extensive sounding board that unites us. As he puts it, 'the sea and the heartbeat (…) are what connect us. Language is our transmitter'.

Den vandrende stemme, 1991
Video
Varighed / *duration*: 45 min.

5 Anne Duk Hee Jordan (KR/DE)

Flygtighed og transformation er tilbagevendende temaer i Anne Duk Hee Jordans praksis, der udforsker de sammenfiltrede relationer mellem mennesker og ikke-mennesker. Med afsæt i en fascination af livet i havet, teknologi, seksualitet, ernæring og økologi skaber hun legende intermediale miljøer, hvor organiske materialer og performative elementer smelter sammen med motoriserede skulpturer og robotvæsener. Værkernes futuristiske og hybride karakter indbyder til at betragte verden fra et planetarisk perspektiv og forestille sig en fremtid, hvor alle former for liv og stof indgår i nye symbiotiske slægtskaber.

I den to-sporede videoinstallation **Ziggy and the Starfish** sætter Jordan fokus på den seksuelle rigdom og mangfoldighed, der eksisterer under havoverfladen, men også på, hvordan de hydrosfæriske klimaændringer – forårsaget af mennesker – påvirker den maritime seksualitet. For mens det ene spor drager beskueren ind i et intimt og hallucinatorisk univers gennem forførende visualiseringer af havdyrenes forunderlige sexliv, tilføjer det andet et videnskabeligt og øko-kritisk lag. Baseret på dokumentariske optagelser og interviews med havbiologer og geologer, som er blevet til under kunstnerens research ved den baskiske kyst, giver videoen et indblik i dyrenes flydende kønsstatus og parringsadfærd, såvel som i hvordan disse er forbundet med selv subtile forandringer i havmiljøet.

På tankevækkende og humoristisk vis præsenterer Jordan en flerstrenget fortælling om reproduktion, tilpasning, tid, forfald og seksualitetsformer, der rækker langt ud over vores egen fantasi, men som netop i egenskab af sin andethed lægger op til en refleksion over os selv og vores samspil med naturen.

Transience and transformation are recurring themes in Anne Duk Hee Jordan's practice, which explores the entangled relationships between humans and non-humans. Drawing on a fascination with subjects such as marine life, technology, sexuality, nutrition and ecology, she creates playful intermedial environments where organic materials and performative elements merge with motorised sculptures and robotic beings. The futuristic and hybrid nature of the works invite us to look at the world from a planetary perspective and imagine a future where all forms of life and matter engage in new symbiotic relationships.

In the two-channel video installation ***Ziggy and the Starfish****, Jordan focuses on the sexual richness and diversity found underneath the surface of the sea, but also on how hydrospheric climate changes – caused by humans – affect maritime sexuality. While one channel draws the viewer into an intimate and hallucinatory universe through seductive visualisations of the strange and wondrous sex life of sea creatures, the other adds a scientific and eco-critical layer. Based on documentary footage and interviews with marine biologists and geologists collected in the course of the artist's research off the Basque coast, the video provides insight into the animals' fluid gender status and mating behaviour, and how these are associated with – even quite subtle – changes in the marine environment.*

In imaginative and humorous ways, Jordan presents a multi-stranded narrative about reproduction, adaptation, time, decay and forms of sexuality that go far beyond our own imagination. In their very otherness, they prompt reflection on ourselves and our interaction with nature.

Ziggy and the Starfish, 2016
2-kanals videoinstallation / *2-channel video installation*
Varighed / *duration*: 16:28 min. / 21:01 min.

Kreditering / *credits*
Director: Anne Duk Hee Jordan
Editor: Simone Serlange
Footage research: Pauline Doutreluingne
Camera: Anne Duk Hee Jordan
Textile design (fish pillows): Kye Hee Yoon
Sound: Nevo Ron and Anne Duk Hee Jordan

6 AM Kanngieser (DE/AU)

Centralt i geografen og lydkunstneren AM Kanngiesers arbejde er en grundlæggende interesse for lydens politik, navnlig set i lyset af køn, race, klasse, økonomi og klimaforandringer. Hvilke lyde og stemmer bliver hørt, hvilke bliver ikke? Hvordan reproducerer lyd magtstrukturer, og hvordan kan det at lytte skabe potentiale for forandring og intervention. For at lytte handler ikke blot om at høre, men også om at sanse, at indleve sig i omgivelserne og skærpe en sensibilitet overfor, hvordan vi er gensidigt afhængige af og forbundne med hinanden og verden omkring os.

Siden 2015 har AM Kanngieser i regi af projektet Climates of Listening sat fokus på stillehavsregionen i et forsøg på at lytte til og forstærke lokale bevægelser for selvbestemmelse i forhold til den fortsatte kolonisering, der her pågår i form af ressourceudvinding, miljøracisme og økologiske katastrofer. Lyddokumentaren **Mining the Deep**, der er blevet til i et samarbejde med Joey Tau, indskriver sig i dette projekt og præsenterer forskellige perspektiver på dybhavsminedrift i Papua Ny Guinea og Vanuatu. I lydsporets collage af stemmer bringes berørte lokalsamfund i dialog med kampagnefolk og regeringsledere. Ved at indfange og personliggøre den omstridte karakter af havudvinding og dens indvirkning på livet i og omkring havet giver værket et sjældent og intimt indblik i de levede erfaringer og nye grænser for udvikling, som samfund i Oceanien kæmper for.

Med sit fokus på dybhavsminedrift indskriver lyddokumentaren sig i en højaktuel diskussion om havet, da der inden for de næste år skal træffes beslutning om, hvorvidt og på hvilke vilkår internationale virksomheder – heriblandt med medvirken fra danske aktører – kan få lov til at bedrive dybhavsminedrift i området.

De interviewede personer er Gary Juffa, Joey Tau, Merelyn Temakon, Paul Barker, Josephine Bolland, Delilah Samuel, Samuel Demas, James Bolland, Lydia Jacob, Philip Tokam, Rosa Koian, John Waiko og Ralph Regenvanu.

Central to the work of geographer and sound artist AM Kanngieser is a fundamental interest in the politics of sound, especially as regards gender, race, class, economics and climate change. Which sounds and voices are heard, which are not? How does sound reproduce power structures, and how can listening create potential for change and interventions? To listen is not just about hearing, but also about sensing, empathising with our surroundings and honing our sensibilities, increasing our awareness of how we are mutually dependent on and connected to each other and the world around us.

Since 2015, AM Kanngieser has, under the auspices of the Climates of Listening project, focused on the Pacific region in an effort to listen to and amplify local movements for self-determination in response to the continued colonisation taking place there, manifesting as resource extraction, environmental racism and ecological disasters. The soundscape documentary ***Mining the Deep****, created in collaboration with Joey Tau, is part of this project and presents different perspectives on deep-sea mining in Papua New Guinea and Vanuatu. In the collage of voices, communities affected by such mining are brought into a dialogue with campaigners and government leaders. Depicting the controversial issue of ocean extraction and its impact on life in and around the sea in ways that anchor it in the personal, the work offers rare and intimate insight into the lived experiences of communities in Oceania and their fight to ensure constraints on the ongoing developments.*

With its focus on deep-sea mining, the audio documentary engages with a highly topical discussion about the sea: within the next few years, a decision must be made on whether and on what terms international companies – including Danish stakeholders – can be allowed to carry out deep-sea mining in the area.

The interviewees are Gary Juffa, Joey Tau, Merelyn Temakon, Paul Barker, Josephine Bolland, Delilah Samuel, Samuel Demas, James Bolland, Lydia Jacob, Philip Tokam, Rosa Koian, John Waiko and Ralph Regenvanu.

Mining the Deep, 2019
Lyddokumentar og søkort / *soundscape documentary and ocean chart*
Varighed / *duration*: 20:23 min.

7 Astrid Svangren (SE)

Der er noget midlertidigt, noget flydende over Astrid Svangrens værker, som balancerer de på tærsklen mellem tilblivelse og opløsning. Ofte tager de form af rumlige kompositioner, der udfolder sig i et felt mellem maleri og installation, hvor naturelementer som træ, planter, skaller og havskum på nærmest alkymistisk vis går i forbindelse med syntetiske materialer som plastfolie, akrylmaling, tekstil og tyl. Gennem orkestreringen af farver, overflader og materialiteter – og ledsaget af lyriske titler – opstår kæder af porøse glidninger og forskydninger, der giver værkerne en grænseløs, sfærisk karakter.

På udstillingen præsenterer Svangren et nyt værk, som griber ind i arkitekturen på stedet i en poetisk improvisering over havets mange egenskaber og betydninger. Fra dets skræmmende, voldsomme mørke, der opsluger og ødelægger, til dets bløde, trygge kærtegn, der beroliger og omslutter. Kulturelt symboliserer vand det dybe og ukendte i mennesket, men også genfødsel og metamorfose. Bølgende mellem gulv, loft og væg tager værket form af en taktil allegori over vandets formløse natur og frie bevægelse. Uden at bryde forbindelsen synes de enkelte komponenter at flyde, flagre og hvile, som det passer dem. Det kompakte møder det gennemsigtige, som en hånd, der berører havet.

I et spænd mellem det virkelige og det underbevidste ocean sanseliggør værket vores dybe afhængighed af havet. Det har ikke brug for os, men vi har brug for det. Vi stammer fra det, længes mod det, frygter det, drømmer om det - ødelægger vi det, mister vi os selv.

A sense of something temporary, something fluid pervades Astrid Svangren's works, poised as they are on the threshold between creation and dissolution. They often take the form of spatial compositions unfolding in a field where painting and installation intersect, where natural elements such as wood, plants, shells and sea foam enter into almost alchemical interactions with synthetic materials such as plastic foil, acrylic paint, textiles and tulle. The orchestration of colours, surfaces, and materialities – accompanied by lyrical titles – gives rise to chains of porous slides and shifts that imbue the works with a boundless, ethereal quality.

In the exhibition, Svangren presents a new work that intervenes in the architecture in poetic, improvised variations on the sea's many properties and meanings. From its frightening, violent darkness that engulfs and destroys, to its soft, gentle caresses that soothe and embrace. Culturally, water symbolises the deep and unknown territories in humankind, but also rebirth and metamorphosis. Undulating between floor, ceiling and wall, the work represents a tactile allegory of the formless nature and free movement of water. Without disrupting the overall connection, the individual components seem to float, flutter and rest as it suits them. The compact meets the transparent, like a hand touching the sea.

Perched on the brink between the real and subconscious ocean, the work embodies our deep dependence on the sea. It does not need us, but we need it. We come from it, long for it, fear it, dream about it – if we destroy it, we lose ourselves.

Sequence of materials depicting the illusion of palaces in the bubbles of a clam's breath, 2022
Japansk silkepapir, akrylmaling, akvarelmaling, koraller, tråd, knappenåle, silkeorganza, silketyl, syntetisk tyl, plastik, plastiknet, aluminiumsfolie, akrylpasta, tape, muslingeskaller, strømpebukser, cellofan, metaltråd, fiskeline /
Japanese tissue paper, acrylic paint, watercolour, corals, thread, pins, silk organza, silke tulle, synthetic tulle, plastic, plastic net, aluminium foil, acrylic paste, tape, seashells, tights, cellophane, metal wire, fishing line

8 Michelle-Marie Letelier (CL)

Et gennemgående spor i Michelle-Marie Leteliers praksis er en udforskning af naturressourcer, og i researchbaserede værker har hun tidligere beskæftiget sig med kobber, kul og saltpeter. Alle råstoffer, som har haft stor betydning for udviklingen af det industrielle samfund og derfor er tungt ladet med geopolitiske, økonomiske og kulturelle implikationer. I et bredt spænd af medier eksperimenterer hun på poetisk vis med kemiske og fysiske transformationsprocesser, der med afsæt i naturressourcernes egenskaber – såsom elektrisk ledningsevne, krystallisering og agens – både peger på og rækker hinsides udvindingsindustrien rationaler.

I VR-værket **The Bone** vender Letelier blikket mod den omdiskuterede lakseindustri i form af en interaktiv rejse, der udspiller sig i kraniet af en laks. Omsluttet af denne fremmedartede arkitektoniske konstruktion drages man som beskuer ind i en gribende fortælling – skrevet i samarbejde med filosoffen Martin Lee Mueller – fortalt af laksen selv, hvor grænserne mellem fortid, nutid og fremtid, mellem det naturlige og artificielle flyder sammen. Således givet stemme reflekterer laksen over egen natur og ophav i en bevidsthedsstrøm, som finder genklang og yderligere dybder i lyden af en joik, sunget af den samiske kunstner Ánde Somby. At joike er en rodfæstet del af samisk kultur og en måde at overbringe viden og historier på, men også et redskab til at komme i forbindelse med sig selv og sin omverden.

Gennem skildringen af de modsætningsfyldte livsbetingelser for vild- og opdrætslaks samt betoningen af laksen som en følende, tænkende skabning adresserer værket etiske og økologiske spørgsmål om blandt andet ejerskab og sameksistens mellem arter, set fra et ikke-menneskeligt, filosofisk og oprindeligt perspektiv.

A recurring theme in Michelle-Marie Letelier's practice is an exploration of natural resources, and her research-based works have previously addressed copper, coal and saltpetre. All materials that have been of great importance for the development of the industrial society, making them heavily charged with geopolitical, economic and cultural implications. Employing a wide range of media, she poetically experiments with chemical and physical processes of transformation. Taking their starting point in the properties of natural resources – such as electrical conductivity, crystallisation and agency – these works simultaneously refer to and reach beyond the rationales of the extractive industries.

*In the VR work **The Bone**, Letelier turns her gaze to the controversial salmon industry in the form of an interactive journey set in the skull of a salmon. Enclosed by this alien architectural structure, the viewer is drawn into a poignant narrative – written in collaboration with philosopher Martin Lee Mueller – told by the salmon itself, blurring the boundaries between past, present and future, between the natural and the artificial. Thus given voice, the salmon reflects on its own nature and origin in a stream of consciousness which finds resonance and further depths in the sound of a Yoik sung by the Sámi artist Ánde Somby. The Yoik is a deeply rooted part of Sámi culture, acting as a way of transmitting knowledge and stories, but also as a tool for getting in touch with oneself and one's surroundings.*

Through the depiction of the starkly contrasting living conditions for wild and farmed salmon and an emphasis on the salmon as a sentient, thinking creature, the work addresses ethical and ecological questions about ownership and coexistence between species, seen from a non-human, philosophical and indigenous perspective.

The Bone, 2019-21
Virtual reality
Varighed / *duration*: 18 min.

Kreditering / *credits*
Idea and concept: Michelle-Marie Letelier
Production: Art Republic, OCEANS21 & Interactive Media Foundation
Executive producers: Diana Schniedermeier & Daniela Arriado
Creative directors: Ina Krüger & Dirk Hoffmann
Script: Martin Lee Mueller
Script editing: Michelle-Marie Letelier
Art direction VR: Robert Werner
3D Artist: Christian Rambow
Technical lead: Torsten Sperling
Programming: Dennis Timmermann
Sound design: Christian Barth & Julian Ferreira da Silva
Salmon's voice: Martin Lee Mueller
Yoik singer: Ánde Somby
Skull: UiB – University of Bergen Natural History Museum
3D scanning: Fredrik M. Salhus, Faculty of Art, Music and Design, UiB; courtesy of Lars Ove Toft, Bergen Centre for Electronic Arts
Scientific advice: Anne Karin Hufthammer, Arild Folkvord, Karin Limburg, Karin Pittman & Johnny Magnussen
Research advice: Prof. Harald Gaski, Ánde Somby, Sápmi Center for Contemporary Art, Karolin Tampere & Daniela Arriado
Project Manager 2019: Florian Köhler

9 Christian Vind (DK)

En udforskning af samlingens drifter og dynamikker spiller en central rolle i Christian Vinds arbejde, der tager form af et vidtforgrenet studie i erindring, tid og betydning. For hvilke logikker og hierarkier ligger egentlig til grund for vores måde at klassificere verden på? Og ud fra hvilke parametre udskiller vi væsentligt fra uvæsentligt i vores fortællinger om kulturen og naturen, om os selv? I sine værker skaber han åbninger i de gængse, autoritative ordner ved at betone tingene og billedernes nomadiske beskaffenhed gennem associative sammenstillinger, der anlægger nye snit i verdens svimlende sagsmappe.

På udstillingen har Vind omdannet en skorsten til et miniaturemuseum, hvor genstande med mere eller mindre eksplicitte maritime konnotationer sirligt er arrangeret på glashylder. Hver hylde etablerer sit eget system, men placeret vertikalt over hinanden kastes skygger sektionerne i mellem, som en form for efterbilleder, der trækker spor ned gennem materialet. Nogle præsenterer på klassiske museal vis ensartede samlinger af rav, muslingeskaller og havskurede glasskår. I andre indgår genstandene i surreelle forbindelser som en træhånd spændt ud mellem to lavasten eller et billede af et menneske i profil – et selvets kystlinje – med påskriften "Lost Continent of the Self", der ledsages af tre hulsten gennemtrukket med snor, som var de små, magiske amuletter.

En gennemgående strømning i dette uprætentiøse vraggods, som i princippet kunne være indsamlet af enhver, fører altsammen tilbage til stranden, der reelt og metaforisk udgør en zone mellem verdener. I brændingens repetitive bølgeslag manifesteres elementernes kontinuerlige brydninger og indvirkning på alting. Her duver og formes små, upåagtede vidnesbyrd på spænd i afstand, i tid, på slægternes og naturens gang. Alt, det kræver for at få øje på dem, er en investeret opmærksomhed.

Værklisten fortsætter på næste side.

Explorations of the drives and dynamics found in the collection are central to Christian Vind's practice, which takes the form of a wide-ranging study of memory, time and meaning. What logics and hierarchies truly underpin the way we classify the world? And what parameters govern how we distinguish the significant from the insignificant in our narratives about culture and nature, about ourselves? In his works, Vind creates cracks and fissures in habitual, authoritative order by emphasising the nomadic nature of things and images through associative juxtapositions that introduce new approaches within the world's dizzyingly vast case file.

At the exhibition, Vind has transformed a chimney into a miniature museum where objects with more or less explicit maritime connotations are carefully arranged on glass shelves. Each shelf establishes its own system, but being placed vertically one above the other, the sections casts shadows in between themselves, producing afterimages that trickle down through the material. Some echo classic museum displays, presenting uniform collections of amber, seashells and shards of glass worn smooth by the sea. In others, the objects form part of surreal constellations, such as a wooden hand stretched out between two lava stones or a picture of a human being in profile – a coastline of the self – carrying the inscription 'Lost Continent of the Self', accompanied by three hollow stones with strings pulled through the holes as if they were small magic amulets.

In all this unpretentious flotsam and jetsam, which might in principle have been collected by anyone, one common current prevails: it all points back to the beach, which constitutes – in a metaphorical and a very real sense – a zone between worlds. The repetitive, lapping waves of the surf gives manifest form to the continuous clashes of the elements and their impact on everything. Here small, generally overlooked testimonies to vast spans in terms of distance and time rock gently back and forth, coming into being as embodiments of successive generations and of nature itself. All it takes to spot them is invested attention.

List of works continues on the next page.

9 Christian Vind (DK)

Bølgesimulator. Tidligere kendt som publikumsresistent komposition, 2018-2022
Avispapir, pap og spraylak / *newspaper, cardboard and spray paint*

FRA OVEN / FROM ABOVE
Stjernehob, 2020
Småsten lagt i en cirkel / *pebbles laid in a circle*

Fugle falder fra himmelen, 1985-2022
Træ og muslingeskal / *wood and clam shell*

Fragmenterne er syge og trætte af at repræsentere helheden, 2022
Rødler / *red clay*

Tankeslot, 2022
Keramik, træ og svævende hallucination / *ceramics, wood and floating hallucination*

Jeg'ets tabte kontinent, 1999
Collage på papir, fotolommer, sandpapir og pap /
collage on paper, photo pockets, sandpaper and cardboard

"I", 1999
Sten, snor og hvid tusch / *stones, string and white ink*

Tal er øjne, 2022
Træ og sten / *wood and stone*

Minimalistisk model med tre kykladiske stykker marmor, 2020
Pap, avispapir, lim og marmor / *cardboard, newspaper, glue and marble*

En muslingeskal drog ud for at finde en perle, 2022
Muslingeskal på spillebrik / *clam shell on gaming piece*

Melusines ring, 2022
Ring med interstellar sten / *ring with interstellar stones*

Undersøisk spil, 2022
Brændt og glaseret keramik, spilbrikker, romersk mønt, pap og træ /
Fired and glazed ceramics, gaming pieces, Roman coin, cardboard and wood

Håndens punktuering: Brændende punktum, 2022
Lava og træ / l*ava and wood*

FRA OVEN / FROM ABOVE
Hovedkvarteret, 2022
Pap, papir og organisk symbiont / *paper, cardboard and organic symbiont*

Ingen titel tak, jeg er ikke rask, 2022
Lava og træ / *lava and wood*

Et bortkommet objekt, 2022
Koralrev på piedestal / *coral reef on pedestal*

Antropomorf figurine, 20.000 år f.v.t.
Træ og metal, fundet ved Sortehavet i det nuværende Rumænien /
wood and metal, found by the Black Sea in today's Romania

En kompliceret forudanelse, 2022
Træ og gummi / *wood and rubber*

En digters snørebånd, 2022
Tang, snørebånd / *Seaweed and shoelace*

Saturns ringe, 2022
Fem skaller / *five shells*

Drømme er skum, 2022
Fundet s/h fotografi / *found b/w photography*

Uidentificeret objekt fundet i tilkastet brød ved Tycho Brahes Stjerneborg, Hven, 1947

Eroderet højrehånd, 2022
Drivtømmer og strandglas / *driftwood and beach glass*

10 Stine Ljungdalh (DK)

Øjet er sjælens spejl, lyder et velkendt ordsprog. I værket **I SEE YOU** mødes man af en blæksprutte uudgrundelige blik, der ser tilbage på en gennem glasset i en kasseformet ramme med en cirkulær udskæring i midten, som vækker mindelser om koøjet på et skib, et videnskabeligt instrument eller en portal til en anden verden. Per automatik begynder hjernen at dechifrere blikket. Udtrykker det sorg, glæde, længsel, skepsis, nysgerrighed, intelligens? Konfronteret med "det andet" kommer de menneskelige begreber til kort. Og jo længere man ser, desto mere uklart bliver det, hvem der egentligt gransker hvem.

Som forstudier til et kunstnerisk forskningsprojekt har Stine Ljungdalh tilbragt flere dage med en ottearmet blæksprutte på Øresundsakvariet i et forsøg på at etablere en nonverbal, intuitiv og telepatisk kommunikation mellem de to. Foruden fotografiske observationer, som fotografiet af øjet, resulterede besøgene også i en serie diagrammer, baseret på videooptagelser af blæksprutens bevægelser. Disse har kunstneren minutiøst overført til papir for at undersøge, om det er muligt at uddrage informationer eller meddelelser på baggrund af de gådefulde mønstre, der opstår.

I et spænd mellem videnskab og spekulation adresserer Ljungdalh et centralt dilemma i den menneskelige vidensproduktion, hvis udsyn er begrænset af de systemiske forhold, som former og reproduceres i vores tænkning. De aktuelle forstyrrelser af planetens klima og økosystemer vidner dog om, at vi mere end nogensinde har brug for at aflære os vante tankemønstre for at bane vej for nye former for erkendelse af og interaktion med verden. Måske er det denne indsigt, dette behov, der spejles i blæksprutens mangetydige blik.

*The eyes are the windows to the soul, or so the saying goes. In **I SEE YOU**, we are met by the inscrutable gaze of an octopus looking back at us through the glass of a box-shaped frame with a circular cut-out in the middle, reminiscent of the porthole of a ship, some scientific instrument or perhaps a portal to another world. The brain instinctively begins to decipher the gaze. Does it express sadness, joy, longing, scepticism, curiosity, intelligence? Confronted with 'the other', human concepts fall short. And the longer you look, the less clear it is who is looking at whom.*

As preliminary studies for an artistic research project, Stine Ljungdalh spent several days with an octopus at the Øresund Aquarium in an effort to establish a nonverbal, intuitive and telepathic communication between the two. In addition to photographic observations, such as the photograph of the creature's eye, the visits also resulted in a series of diagrams based on video recordings of the octopus' movements. The artist has meticulously transferred these movements to paper to investigate whether it is possible to extract information or messages on the basis of the enigmatic patterns that arise.

Poised between science and speculation, Ljungdalh addresses a central dilemma in the production of human knowledge, the outlook of which is limited by systemic conditions that shape – and reproduce in – our thinking. However, the current disturbances of the planet's climate and ecosystems testify that now, more than ever, we need to unlearn familiar thought patterns in order to pave the way for new forms of perceiving, acknowledging and interacting with the world. Perhaps it is this insight, this need, that is reflected in the ambiguous gaze of the octopus.

I SEE YOU, 2022
Pigment print på Baryta, valnøddefinér / *pigment print on Baryta, walnut veneer*
50 × 50 cm

Initial Studies #2, movement patterns of an octopus, 2022
Blyant på pergamentpapir / *pencil on parchment paper*
41,7 × 41,5 cm